

מת (ירושלים) 19210-10-25 - מדינת ישראל נ' סאמר רג'בי

מ"ת (ירושלים) 19210-10-25 - מדינת ישראל ע"י נ' סאמר רג'בי ואח'מחוזי ירושלים

מ"ת (ירושלים) 19210-10-25

מדינת ישראל ע"י

עו"ד יעל איגרא אונגר

נגד

1. סאמר רג'בי

2. השאם רג'בי

3. היתם רג'בי (עציר)

ע"י

ב"כ עו"ד אריאל עטרי

בית המשפט המחוזי בירושלים

[12.11.2025]

כבוד השופט מרדכי בורשטין

החלטה בעניין המשיב 3

1. בערבו של יום, ברחובה של עיר בחוצות העיר ירושלים, נרצח אדם, קרוב משפחתם של המשיבים, לעיני עוברים ושבים. האם יש ראיות לכאורה שהמשיב 3 היה מעורב בעבירה זו. זו אחת השאלות הטעונות דיון והכרעה. המשיבים הם אחים ובני דודים של הנפגעים ממשפחת בדראן. סכסוך ממושך בין המשפחות לא הביא לשלווה ולמרבה הצער בסופו של יום נרצח המנוח.

2. בכתב האישום נטען שביום 16.08.25 הגיע המנוח ברכבו עם אחיו מוחמד לאכול במסעדה. המשיב 1 נכנס למסעדה כאשר אשתו חיכתה לו ברכב. הוא הבחין בשניים, התקשר למשיב 2 וביקש ממנו להגיע. בהמשך המשיב 1 איים על מוחמד ובהמשך היו חילופי דברים מצד מוחמד כלפיו. בשלב זה המנוח ומוחמד קמו לעברו, באופן שראשי המשיב 1 והמנוח היו צמודים והם צעקו זה על זה. נוכחים במסעדה הפרידו בין הניצים, אך גם מחוץ למסעדה נשמעו צעקות וקללות והמשיב 1 איים על השניים. המשיב 1 התקשר למשיבים 2 ו-3 וביקש שיגיעו למקום. המנוח ומוחמד עזבו את המקום ואחיהם הבכור אמר להם טלפונית שיברחו מהמקום. מוחמד רכש סכין מטבח קטנה ללא חוד. המנוח פירק מקל של מטאטא באחת החנויות והשניים מיהרו לרכב המנוח על מנת להימלט מהמקום. המשיב 2 הגיע למקום והמשיבים 1 ו-2 המתונו להגעת המשיב 3. בכתב האישום נטען כי בשלב מסוים שאינו ידוע במדויק, המשיבים חברו במטרה לפגוע במנוח ומוחמד ולשם כך הצטיידו בסכינים. בשעה 19:32 או בסמוך לכך נכנסו המשיבים 3 והמשיב 1 למגרש הרכבים הסמוך לשאול לאן פנו המנוח ומוחמד והוכוונו למקום שבו היה רכבם. המשיב 2 הגיע לכניסת המגרש והמשיבים יצאו ביחד מהמגרש וירדו במורד הרחוב.

מוחמד נהג ברכב המנוח, כשהמנוח לצידו, בנהיגה איטית בשל עומס תנועה כשרכבים לפניו ומאחוריהם. המשיב 1 הבחין בשניים והצביע לעברם. בכתב האישום נטען שכלל המשיבים עטו על הרכב כשהם מצוידים בסכינים. המשיבים 1 ו-2 בצד המנוח והמשיב 3 חצה את הכביש לצד מוחמד, היכו דרך החלונות ואיימו שירצחו אותם. המנוח פתח את הדלת, הדף את המשיב 1 ונמלט בריצה. מוחמד פתח את הדלת כשהוא אחוז בימינו סכין עגולה על מנת להתגונן מפני המשיב 3 שהיכה בפניו וכשיצא מהרכב ניסה המשיב 3 לדקור בצווארו, מוחמד הדף הסכין ונדקר בכף ידו. בשלב זה המשיבים 1-2 הצטרפו למשיב 3 והחלו לתקוף את מוחמד בצוואתו חדא באמצעות סכינים ובמכות. מוחמד היכה את המשיב 3 באגרופ בפניו על מנת להגן על עצמו. המנוח הבחין שהמשיבים תוקפים את אחיו והוא רץ בחזרה לזירת האירוע.

אחיו הבכור של המנוח - יוסאם הגיע לזירה והדף את המשיב 1 ממוחמד ואז המשיבים תקפו בצוואתו חדא את יוסאם. המשיב 1 דקר את יוסאם בבטנו, המשיב 2 דקר את יוסאם בגבו העליון ובמקום נוסף ובמקביל המשיך המשיב 3 לתקוף את מוחמד והוריד ממנו את חולצתו והשניים נאבקו זה בזה.

בהמשך, המשיב 1 קרא לעבר המשיב 2 "תהרוג אותו, שידעו עם מי הם מתעסקים" והמשיב 2 אחז במנוח בחוזקה, דקר אותו שתי דקירות בפלג גוף עליון ודקירה אחת בליבו בכוונה להביא למותו. בד בבד, המשיך המשיב 3 לתקוף את מוחמד בידעו שהמשיבים 1-2 חמושים ונוטלים חלק בתקיפה.

בשלב מסוים הצליח מוחמד להיחלץ מהמשיב 3, פנה אל מאחורי הרכב והדף את המשיב 1 מיוסאם, בעוד שהמשיב 3 נכנס לרכב המנוח ונסע מהמקום.

בכתב האישום נטען כי לאחר האירוע נמלטו המשיבים לבית אמם בכפר עקב וביום 14.09.25 מסרה האם למשיב 3 כי עליו להתייצב במשטרה, אך הוא נמנע מלהתייצב כדין והסגיר עצמו למשטרה רק ביום 24.09.25.

3. כנגד המשיב 3 יוחסו עבירות של רצח באדישות, חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין, איומים ושיבוש מהלכי משפט.

כנגד המשיבים 1-2 יוחסה עבירה של רצח בכוונה ובכך הבדילה המבקשת בין מעשי המשיבים.

4. אין מחלוקת כי המשיב 3 הגיע לזירה, כי הוא בא בדברים עם מוחמד בעת שזה נהג ברכב וכי בין השניים היו חילופי מכות.

אין מחלוקת שבסמוך לזירה הייתה נידת משטרה שיושביה היו טרודים בעניין אחר וכי המשיבים היו מודעים לנוכחות נידת משטרה בסמוך.

המשיב 3 טען כי לא היה מצויד בסכין, כי לא ידע שאחיו עם סכינים, כי היה מרוחק מאחיו והתמקד בפניה למוחמד על מנת לפתור הסכסוך בדרכי שלום, שכן הוא האח הבכור ועשה כן לנוכח ניסיונו בעבר לגשר בין הצדדים ולנהל דין ודברים. הטענה כי פניו היו לגישור נתמכת בהודעת המשיב 1 לפיה הזעיק את המשיב 3 "שיבוא יפתור את הבעיה כי הוא בקשר עם משפחת בדראן" (הודעה מיום 25.09.25 ש' 48-49) המשיב 3 טען כי הוא נפגע בראשו ועל כן נסע מהמקום לבדו ברכב המנוח על מנת לקבל טיפול רפואי.

בנוסף נטען להגנה עצמית ולאכיפה בררנית.

5. בעת בחינת ראיות לכאורה, לא נח ליחה של הלכת זאדה (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, בעמ' 144): "ראיה לכאורה" היא אפוא ראיה אשר טמון בה פוטנציאל ראייתי, אשר יוצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. בעוד שראיה "רגילה" נבחנת בסיום ההליך השיפוטי, מתוך הסתכלות מן ההווה אל העבר, הרי הראיה "לכאורה" נבחנת בתחילת ההליך השיפוטי או במהלכו, מתוך הסתכלות מן ההווה אל העתיד. הערכתה מבוססת על הסיכוי הטמון בחיק העתיד להפיכתה לראיה רגילה. מהותה של הראיה לכאורה היא אפוא פוטנציאל ההוכחה הטמון בה. פוטנציאל זה יוצא מהכוח אל הפועל במהלך ההליך השיפוטי, לאחר חקירה ראשית ונגדית ולאחר קביעת אמינות ומשקל. הראיה ה"רגילה" אשר תישלף מהראיה לכאורה תיבחן על-פי מידת ההוכחה הדרושה במשפט הפלילי להוכחת אשמה או חפות, כלומר, הדרישה שהאשמה תוכח מעל לכל ספק סביר. כל עוד אנו מצויים בשלב הלכאורי, בחינה שכזו אינה נעשית ואינה יכולה להיעשות. הראיה לכאורה נשארת ראיה גולמית. השאלה אשר בית המשפט מציב לגביה היא בדבר טיבה כראיה פוטנציאלית. ודוק: גם במסגרת הראיות לכאורה, בית המשפט צריך לקבוע מימצאים. מימצאים אלה הם לכאורה, ואין ענינם הכוח הראייתי האקטואלי הטמון בחומר החקירה. מימצאים אלה ענינם הכוח הראייתי הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. אכן, "ראיות לכאורה" מחייבות תמיד הערכת סיכויים בדבר התפתחות עתידה, וזאת על רקע המכלול הקיים כבר עתה, ובעיותיו המובנות. על-כן, השאלה שהשופט צריך לשאול עצמו, לענין ראיות אלה, הינה אם טיבה של הראיה - על רקע מכלול הראיות ולן המצוי בשלב זה - הוא כזה שקיים סיכוי סביר לכך שאותה ראיה תהפוך בסוף ההליך הפלילי לראיה רגילה אשר על פיה, היא לבדה או בהצטרפה לראיות פוטנציאליות אחרות, ניתן יהיה לקבוע כנדרש את אשמתו של הנאשם. "ראיות לכאורה להוכחת האשמה" הן אפוא ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיובודן במהלך המשפט - תוך בחינתן בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל - יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. בכך מושג איזון ראוי בין הערכים החברתיים המתנגשים. אכן, אין זה ראוי לעצור נאשם אלא אם כן קיים סיכוי סביר שהראיות הקיימות נגדו, לאחר שיעברו את כור ההיתוך של ההליך הפלילי, יש בכוחן להוכיח את אשמתו. אם חומר החקירה אינו מטיב זה, אין זה ראוי לשלול את חירותו של הנאשם. מסקנה זו נותנת ביטוי לאופיו המיוחד של ההליך אשר במסגרתו מתקבלת ההחלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים בהתבסס על ראיות לכאורה. על-כן אינה נבחנת הוכחת אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, אלא רק הכוח ההוכחתי הפוטנציאלי האצור בחומר החקירה".
6. חלקים מהאירוע מתועדים בסרטונים שבתיק החקירה.
- ב"כ המבקשת הודתה בהגינותה כי לא ניתן לראות בסרטונים שאחד המשיבים אוחד בסכין כלשהי לפני ההגעה לרכב.
7. בחינת חומר הראיות הגולמיות מלמדת שקיימות ראיות לכאוריות להוכחת אשמתו של המשיב 3.
- המנוח איננו ודמו זועק. עם זאת, אחיו מוחמד מסר הודעות, בחלקן מתפתחות, שיש בהן כדי להפליל את המשיב 3. בהודעת מוחמד בדראן מיום האירוע (16.08) בשעה 21:33 הוא מסר את עיקרי האירוע הנתמכים במצלמות כאמור ובכלל זאת את הליכתם לרכב, נסיעתם ברכב והתקיפה. אמנם, בהודעה נטען ש"7 אנשים עם סכינים התנפלו עליו שאנחנו באוטו", אף שאין מחלוקת שהיו פחות אנשים, אך יש בהודעה ראשונית זו כדי ללמד על האירוע ועל כך שהמשיבים ששמותיהם פורטו בהודעה האמורה (ש' 11-12) "התחילו לדקור אותי בפנים", כי "כולם היו עם סכינים" (ש' 39) ולאחר מכן כי האירוע הסתיים ברצח. מוחמד סרב למסור שמות בהמשך ולשתף פעולה ועל כן הסתיימה גביית ההודעה.

למחרת היום נגבתה הודעה מפורטת בת 10 עמודים (הודעה מיום 17.08 בשעה 11:24). מוחמד הודה בהודעתו כי לאחר שהיו איומים במסעדה הוא הלך לרכב המנוח להביא משהו "להגן על עצמי..ג'בקה", כי הוא פנה למוכר בתחנת דלק וביקש לרכוש סכין והוא רכש סכין פירות "לקחתי את הסכין ושמתי אותה במכנס מצד ימין באגן", כי הוא פחד, ועלה עם אחיו לרכב במטרה ליסוע, הוא הודה כי כשירד מהרכב עשה שימוש בסכין כדי להפחיד אותם ולהרביץ עם "התחתית של הסכין" "והרביץ" למשיב 3 "על הראש שלו". מוחמד מסר ש"הייתי נותן להם מכות עם הסכין מאחורה כדי לא לפצוע אותם" וכי דקרו אותו בגב. מוחמד העיד שהוא לא יודע מי דקר אותו ולא ראה את הסכין שבה נדקר. מוחמד מסר בהודעתו כי לא ראה את הסכינים שבהם הוא נדקר ונדקרו אחיו (ע' 5). רק בהמשך לאחר שהוצגו לו סרטונים השיב "כולם היו עם כלים חדים ביד" וכי גודל הסכין שבה נרצח המנוח "ראיתי אותה גדולה, סביבות 20-25 ס"מ" ונתן הסבר לכך שלא זכר קודם כי "התחלתי להיזכר, המוח שלי לא איתי" (ע' 9).

מספר ימים לאחר מכן נחקר מוחמד באזהרה שכן הוא הוחשד שעבר עבירות של תקיפה, פציעה והחזקת סכין (הודעה מיום 21.08.25 בשעה 10:26, האוחזת 35 עמודים). בהודעה מסר שבדיעבד הסתבר לו שקודם לאירוע היה המשיב 3 באולם אירוסין ובעלי האולם אמרו לו ששמעו את המשיב 3 אומר "אני רוצה לשחוט אותם, אני רוצה להרוג אותם" (ע' 4). בהמשך מסר כי המשיב 3 תקף אותו ודקר אותו (ע' 6). לא ברור מההודעה האם המשיב 3 הוא שדקר את מוחמד או אחר (ראו למשל: ע' 8), אך מוחמד מסר שהמשיב 3 אמר "אני ארצח את שניכם והתחיל להביא לי מכות מהחלון" (ע' 8 ש' 45) ... "הייתם הוריד לי את החולצה ואז דקר אותי ביד" (ע' 26 ש' 171). מוחמד מסר שלא ראה ניידת משטרה בסמוך ולכן לא פנה ליושבי הניידת. הוא מסר שלא התקשר למשטרה כי לא חשב שירצחו (ע' 32).

8. הודעת מוחמד נתמכת בהודעת אחיו הבכור ויסאם, דהיינו כי היו למשיבים סכינים (הודעות מיום 17.08), כי הם הלכו בחבורה, כשהמשיב 3 פוסע צועד בראש החבורה וכי גם למשיב 3 הייתה סכין "בגודל של בערך 10-12 ס"מ" כשהוא דוקר את מוחמד" וכי גם הוא נדקר (הודעה מיום 09.10.25).

9. תמיכה למסד הראייתי כי המשיב 3 נשא סכין טמונה גם בהודעת עובר אורח סעיד סיורי שנהג ברכבו בסמוך לרכב המנוח וראה כי כל האנשים שתקפו את הנהג החזיקו סכינים קטנות. סיורי גם מסר שלמוחמד היה סכין וכי למנוח הייתה אלה או ג'בקה ובכך אישר את התמונה הכללית הנובעת מכתב האישום (הודעה מיום 19.08 ע' 5). סיורי גם מסר שהמשיב 3 הוציא ראשון את הסכין ומיד לאחר מכן הוציא גם מוחמד שנהג ברכב סכין (ע' 7).

כך גם העיד אחמד עלואן כי שלושת המשיבים תקפו בצוותא, אף שלא זכר מי החזיק סכינים (הודעה מיום 26.08 ע' 3-4).

המשיב 3 טען כי הכניס את ראשו אל עבר חלון הרכב, אך מסרטון עולה כי ראשו נשאר מחוץ לרכב בניגוד לטענתו (סרטון מגרש מכוניות, מצלמה 4, דקות 21:00 ואילך) ובכך יש כדי לחזק את הראיות העומדות לחובתו.

10. ד"ר ערפאת מליחאת, רופא בבית החולים הצרפתי בשיח ג'ראח מסר שהמשיב 3 הגיע לבית החולים ומסר שהוא ניסה להפריד בקטטה ואז נדקר, כי הוא נדקר באגן שמאל והייתה לו עוד פציעה בבטן שהייתה חיצונית וכי הדבר נגרם מכלי חד, אולי סכין. עם זאת, מהודעת הרופא ומסיכום ביקור שצורף להודעה לא עולה כי המשיב 3 נחבל בראשו, כנטען על ידו.
- גם ד"ר אחמד ג'בראן שטיפל במשיב 3 מסר שהמשיב 3 לא היה פצוע בראשו. התעודה הרפואית שערך תומכת בכך ובה נכתב כי תלונות החולה הן חבלה באגן בלבד
- גם בכך יש כדי לחזק את הראיות העומדות לחובתו של המשיב 3.
11. המשיב 3 טען כי חלק מפעולותיו נבעו מהגנה עצמית. בעניין זה ידוע כי טענות ההגנה צריכות להתברר ככלל במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינת מעצר עד תום ההליכים. עם זאת, במכלול הנסיבות, על רקע הסכסוך שבין הצדדים שטרם הסתיים עובר לאירוע, מאחר שהמשיב 3 הוא שבחר לבוא בדברים עם מוחמד כשהוא נוהג ברכב, תוך שאחיו באים בדברים במקביל עם המנוח ובכך עולה שהמשיב 3 הוא שיזם את האירוע בשלב זה, לא ניתן בשלב זה לייחס משקל ממשי לטענת ההגנה העצמית וראוי כי טענה זו תתברר בהליך העיקרי (ראו למשל: עמ"ת 58445-07-25 טורה נ' מדינת ישראל (03.08.25)).
12. חיזוקים לגרסת המשיב 3 לפיה מוחמד הוא שתקף אותו בסכין ופצע אותו גם בראש, מצויים בהודעת עובד חנות הדלק אבו סאלם סעד עבדאלרחמן מיום 18.08 לפיה מוחמד ביקש סכין "לגלגל של הרכב" וכי הוא הביא לו סכין פירות בצבע לבן עם שיניים, דהיינו סכין שיש בכוחה לפצוע. כאמור לעיל, גם מוחמד והמנוח הצטיידו בסכין ובג'בקה עניין שיש בו כדי לחזק את טענות ההגנה בנוגע להתנהלותם.
- חיזוק נוסף לגרסת המשיב 3 טמון בהודעת עוברת אורח גומאנה אבו ליל שהייתה במרחק של 3-4 מכוניות מהאירוע. אף שטענה שמדובר ב-50 מטר, היא הבחינה באופן ברור באירוע ומסרה כי המשיב 3 "דפק על החלון של הרכב מלפניו... הבחור באוטו פתח את החלון, הבחור בחוץ שדפק על החלון הכניס את הראש שלו והם התחילו לצעוק אחד על השני... הבחור שנהג ברכב, פתח את דלת הרכב, יצא מהרכב והחזיק משהו ביד ימין... אני חושבת שזה היה סכין אבל הסכין הייתה קטנה מאוד.. והתחיל להרביץ איתו לבחור השני שדפק לו על החלון, הבחור השני שדפק לו על החלון רק הגן על עצמו, לא היה לו סכין ביד...".
- מכאן שקיימת חולשה מסוימת בכל הקשור לראיות העומדות לחובת המשיב. חולשה זו טמונה בשאלה הראייתית לעיל, האם המשיב 3 החזיק סכין והאם מוחמד לא נפגע מסכין שלו עצמו. חולשה זו מתבקשת גם לנוכח פגיעות שהיו על גופו של המשיב 3.
- בכך התייחסנו לעבירות הנובעות מזירה הקשורה למשיב 3, היא הזירה הסמוכה לנהג.

13. עתה נבחן האם קיימות ראיות לכאורה גם לעבירה של רצח באדישות. אין מחלוקת שהמשיב 3 לא דקר את המנוח וכי הוא לא נגע בו. "היסוד הנפשי של אדישות מוגדר בסעיף 20(א)(2) לחוק כ"שוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאות האמורות". מדובר אפוא במצב דברים שבו במישור ההכרתי לעושה ישנה מודעות לאפשרות שהתוצאה תיגרם, אולם במישור החפצי לעושה לא אכפת אם הערך החברתי ייפגע אם לאו, והוא אינו מעדיף אפילו את אי-התרחשות התוצאה על פני התרחשותה. בכך האדישות נבדלת ממצב של כוונה - שבו העושה רוצה בהתגשמות התוצאה, וממצב של קלות דעת - שבו העושה רוצה שהתוצאה לא תיגרם (יצחק קוגלר "שני מושגים של אדישות" עלי משפט ה' 109, 110 (2006)). ביישום לעבירות המתה, משמעות הדברים היא כי העושה פועל מתוך אדישות לאפשרות גרימת המוות (ראו בהרחבה: ע"פ 5806/22 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 9 (20.11.2022) (להלן: ענין גריפאת)) (ע"פ 4137/22 טאוויסיט אנאנטאפאק נ' מדינת ישראל פסקה 7 (2.7.2023)).
14. מחד, שלושת המשיבים נעו כגוף עברייני אחד, כאשר המשיב 3 מתמקד בנהג והשניים האחרים בנוסע ובנהג. כאמור, קיימות ראיות לכאוריות לכך שהמשיבים הצטיידו בסכינים ואף אם קיים קושי ראיתי בכל הקשור למשיב 3, אין מחלוקת שבסופו של יום נרצח אדם מסכין ואחיו אף הם נפגעו מסכינים, בלשון המעטה.
- מאידך, לא ניתן היה להבחין שהמשיבים 1-2 אחזו בסכין קודם שהמשיב 3 הגיע לרכב וקיימת שאלה האם המשיב 3 היה מודע לכך שהרוצח החזיק סכין. בכתב האישום אמנם נטען שהיה תכנון, אך התכנון, ככל שנטען היה תכנון ספונטאני וקיימת שאלה האם המשיב 3 היה שותף לתכנון זה. אמנם, יסוד ההחלטה להמית יכול להתגבש בהרף עין, אך השאלה היא האם בפרק זמן קצר זה, היה מודע המשיב 3 לרצון זה (ע"פ 7520/02 חמאתי נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 710, 717). המשיב 3 גם נתן הסבר לכך שלא חפץ במות המנוח ופעולותיו התמקדו באחיו של המנוח. אין גם מחלוקת שמוחמד והמנוח הצטיידו בג'בקה ובסכין. בנוסף, המשיב 3 לא היה בחלק מהאירוע אלא במקום אחר, אף שהוא סמוך לאירוע והוא עזב את המקום ברכב המנוח לאחר שנפצע במטרה לקבל טיפול רפואי (ראו והשוו מקרה דומה, בש"פ 586/22 טספאי נ' מדינת ישראל (07.02.22)). כאמור לעיל, קושיה נוספת מצויה בכך שאמנם המשיב 3 היה בזירה, אך ככל שלא עסקין בתכנון מוקדם אלא בשליפה של סכינים מצד המשיבים האחרים בזמן אמת, נשאלת השאלה האם המשיב 3 יכול היה באותן שניות לצפות את הרצח של המנוח ומה הייתה תרומתו המיוחדת לעבירה זו. קיימת אפוא אי בהירות באשר למודעותו של המשיב 3 לזירה הסמוכה ולכך שהמשיבים האחרים היו מצוידים בסכינים ומכאן הכרסום הראיתי בכל הקשור לעבירת רצח באדישות שקיים בעניינו.
15. אין מחלוקת שהמשיב 3 נמלט מהזירה, אף אם הדבר היה לשם קבלת טיפול רפואי. מכל מקום, לא יכול להיות חולק שאמו של המשיב 3 מסרה לו שעליו להתייצב בתחנת המשטרה, אך לקח לו זמן עד שעשה כן ומכאן שקיימות ראיות לכאורה לעבירת שיבוש מהלכי משפט.
16. נטען גם לאכיפה בררנית. כידוע, דרך המלך לבחינת טענה זו היא בהליך העיקרי. מסקנה זו מתבקשת, בין היתר, לנוכח המגבלות הדיוניות של ההליך דנן, בו לא מעידים עדים ומאחר שמתבקש כי ההליך יסתיים בזמן קצר וכן לנוכח הליכים חלופיים בדין הפלילי בו ניתן להשיג על החלטות המשטרה או התביעה להימנע מהגשת כתב אישום בעניינים של האחרים (בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל (14.10.12)). ההבחנה בין חבורת המשיבים שגרמה בדרך זו למותו של אדם, אל מול החבורה השנייה שלא גרמה למות נראית מבוססת בשלב זה ולא ניתן לומר שהתנהלות המבקשת שרירותית ובלתי מוצדקת. מכאן שאין בטענה בדבר האכיפה הבררנית כדי להועיל למשיב 3 לעת הזאת.
17. לסיכום, בכל הקשור לעבירת רצח באדישות קיימים סימני שאלה רבים וכרסום ראיתי (ראו והשוו: בש"פ 6013/21 סלימאן נ' מדינת ישראל (26.10.21)). מנגד, קיימות ראיות לכאורה לעבירת שיבוש מהלכי משפט. לעבירות הנוספות המיוחסות למשיב 3 קיימות ראיות לכאורה, אף שקיימת חולשה מסוימת בנוגע אליהן.
18. העבירות מקימות חזקת מסוכנות ובדין שיתקיים עתה, יתאפשר לצדדים להשלים הטיעון לענין זה. ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ו, 12 נובמבר 2025, במעמד הצדדים.